

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Selvfølgelig hører tingene da sammen, og selvfølgelig vil alle folk til alle tider altid modtage alle de penge, de overhovedet kan få fingre i, men de vil hellere være fri for formynderiet, og de vil hellere selv tjene pengene. Det var det, finansministeren udtrykte. Selvfølgelig vil han da gerne tage imod alt, hvad der kan give økonomi til hans land, og så synes jeg jo nok, at det var lidt groft at sige, at det var ud på hønserækkerne. Vi har vores mening. Jeg mener altså stadig væk, at det er ret seriøst for det danske folk, hvorvidt vi selv sørger for eget hus, før vi prøver for resten af verden at rydde op og gøre alting efter vores hoved. Jeg mener ikke, det er vores opgave at pådutte andre verdener den form for opfattelse af samfundet, som vi har. Jeg er ikke sikker på, at vi i fremtiden vil få særlig megen tak for at pådutte dem vores form for samfund efter de opbygningsmodeller, som vi har. Det har ikke tidligere været sådan, når man er kommet med ændringer fra de europæiske lande til underudviklede lande, at vi har fået særlig tak for det.

(Kort bemærkning).

Agnete Laustsen (KF):

Jeg mener ikke, at fru Kirsten Madsen her skal tage patent på den tanke, at vi naturligvis også skal sørge for, at de hjemlige forhold er i orden, at vore borgere også har en god tilværelse. Men jeg tror, at det faktisk er det, der er baggrunden for, at vi overhovedet er i stand til i dag at yde 1 pct. af vort bruttonationalprodukt, nemlig at vi har formået her i Danmark at skabe en så god, en så tryk tilværelse for den danske befolkning, en så stabil krone, en så stærk økonomi, at vi er i stand til at yde dette og dermed også kan være stolte over den indsats, vi yder.

Samtidig vil jeg gerne sige til fru Kirsten Madsen, at man skulle egentlig have troet, at hun havde været på en helt anden tur end den, Udenrigsudvalget har været på til Uganda og Zimbabwe, for jeg tror ikke, man kunne være i tvivl om, at vi, der deltog i turen, netop gav udtryk for, at vores kultur, vores form for levevis, vores demokratiske mønster ikke nødvendigvis var noget, de behøvede at acceptere, men at man tværtimod skulle respektere de kulturforskelle, der var.

Det var i alle tilfælde det indtryk, jeg fik af turen, men det er muligt, at fru Kirsten Madsen har været på en anden tur. Det kan jo så være, at hun har indtryk derfra.

(Kort bemærkning).

Kirsten Madsen (FP):

Det var den samme tur, men jeg kan jo ikke gøre for, hvis fru Agnete Laustsen ikke har opfattet alt, hvad der er blevet sagt. Måske har der været nogle pauser i fru Agnete Laustsens opmærksomhed, for det er i hvert fald klart og tydeligt udtrykt, at man ikke ønskede at få så stort et formynderi fra os, som vi rent faktisk giver i betingelserne for vores ulandshjælp.

Hanne Severinsen (V):

Det er godt, at Folketinget i dag tager sig tid til en mere grundig drøftelse af de mange problemer, som tårner sig op i Afrika.

Efter afslutningen af den kolde krig er det store kontinent ikke mere ideologisk slagmark. De mange konflikter i Øst, f.eks. i det tidligere Jugoslavien, beslaglægger mediernes opmærksomhed, siger man, og derfor, påstås det, glemmer vi problemerne i Afrika. Jeg synes, det er glædeligt, at danskerne forrige søndag alligevel viste, at dette ikke er rigtigt. Der er ikke noget galt med danskernes vilje til at hjælpe, men hjælper hjælpen? Hjælper vi på den rigtige måde? Det er det spørgsmål, alle stiller. Alle har hørt en historie om hjælp, der ikke når frem. Alle har hørt om korruption og fejlslagne projekter.

Der påhviler os derfor som politikere et stort ansvar for at sikre, at debatten holdes levende, og at kendsgerninger kommer frem om det, der gik galt, hvorfor det gik galt, og hvad der kan gøres bedre, men også om de succeshistorier, der heldigvis også findes. De skal også fortæles.

Katastrofer og hungersnød er jo desværre ikke noget nyt i verdenshistorien. Det nye er, at medierne har gjort verden til en global landsby. Vi kan se nøden, den kommer ind i vores dagligstue, i tv. Før i tiden kunne der dø millioner, uden at der blev grebet ind. Sådan er det heldigvis ikke mere. Da sultkatastrofen sidst truede Afrika, lykkedes det rent faktisk verdenssamfundet at redde mange millioner mennesker.